

BEVEZETÉS

EZREK GYŰLTEK ÖSSZE, hogy tanúi legyenek a rövid látványosság-nak, mely a fehér homok és a kék ég között, a föld legnagyobb színházában fog kibontakozni. Miközben a láthatárra szegeztük a tekintetünket, a várakozás ideje korszakoknak tűnt. Senki nem akarta elszalasztani a nagy pillanatot. És akkor megtörtént – micsoda lenyűgöző látvány! Még jókora távolságból is fenséges erejű energiakitörés tárult a szemek elé. Beindultak a masszív indítórakéták, másfél ezer tonnás tolóerőt produkálva a felszállásnál.¹ A talaj remegni kezdett, miközben az űrrepülő az ég felé tört, vastag füstszórt hagyva maga mögött. Másodpercek alatt leküzdötte a gravitáció erejét, és eltűnt a szem elől. Az óceán partján a floridai Titusville-ben közlelő, ámulva figyeltük a feleségemmel és gyermekeimmel, ahogy az Atlantis űrrepülő utolsó indításával történelem íródik.

Miután az űrsikló mintegy harmincegy mérföldes magasságban behatolt a mezoszférába,² az elhasznált hordozórakétákra már nem volt szükség, így azok leváltak, hogy visszatérjenek a földre. Miközben az Atlantis tovább száguldott az űr felé, megláttam azokban a hatalmas segédrakétákban egy ugyanolyan ragyogó metaforát. A rakéták – noha hatalmasak – nem önmagukért léteznek. Arra tervezték őket, hogy előre lökjenek valami náluk is nagyszerűbbet. A dicsőségük abban áll, hogy elhasználódjanak egy magasabb rendű cél szolgálatában. Jóval azután is, miután a rakéták leválnak, az űrrepülő tovább halad majd előre. Az űrsikló és a küldetése az, ami a rakéta létének értelmet ad.

Az életed, mint szalagcím

2009. június 25-e egyike azoknak a napoknak, melyeket soha nem felejtök el. Ezen a napon pár órán belül ketten is meghaltak a nemzedé-
kem leghíresebb ikonjai közül. Farrah Fawcett a *Charlie angyalai* című
tévéműsor gyönyörű színésznője volt, Michael Jackson pedig vitat-
hatatlanul a popműfaj királya. Mindketten idő előtt haltak meg, és ez
megrázta a világot; hetekig minden hírforrás ezzel foglalkozott. Aznap
ugyanazokat a jeleneteket néztem órákon keresztül, abban a remény-
ben, hogy az majd eltávolítja az időbeli múlandóság nyomasztó érzését,
ami némileg merengőbbé és szentimentálisabbá tett a szokásosnál.

Farrah Fawcett és Michael Jackson élete oly nagy léptékű, olyan
fontos volt, és akkora nyilvánosságot kapott – mégis azok a dolgok,
amik a legnagyobb hírnevet hozták nekik, milyen semmitmondóak
voltak az örökkévalóság fényében! Michael Jackson szerezte minden
idők legnagyobb példányszámban eladott albumát. Farrah Fawcett
gyönyörű volt, és közönségdíjat nyert. Mégis, mit számít mindez az
örökkévalóságban? Ha hátrébb húzódsz, és a világ és a lényeges dolgok
tágabb összefüggésében szemlélve olvasod a gyászjelentésüket, elfog a
teljes értelmetlenség mindent elborító érzése – mégis ők ketten világ-
viszonylatban a leghíresebb személyek közé tartoztak.

Többségünk elköltözése soha nem fog figyelmet kapni az esti hírek-
ben, de egy percre mégis képzeld el, mi lenne, ha kapna! Képzeld el, hogy
a CNN, az NBC, az ABC, a CBS, és a Fox News mind a halálhíredet köz-
lik terjedelmes tudósításban, és az életed jelentőségéről beszélnek. Vagy
képzeld el azt, hogy a teljes földi létezésedet egy mondatba kell sűríte-
niük a képernyő alján mozgó hírsorban, vagy egy címoldali főcímben.
Vajon miről szólna? Még ennél is jobb: te magad hogyan írnád meg? Mi
az az egyetlen cél, amitől a magad számára az egész életed értelmet nyer?

Ha korunk érezd-jól-magad típusú bölcsességére hallgatsz, amivel a
televízió, a zene, a magazinok és a csináld-meg-magad üzenetű köny-
vek megszólítanak, a végén még elhiszed, hogy az élet fő célja az, hogy
megtaláld a boldogságot és a sikert a világban. „A határ a csillagos ég” –

mondják neked. „A csillagokig érhetsz, s magad is azzá válhatsz.” „Bármilyen lehetsz, csak akarnod kell.” „Kezedben tartod a sorsodat” – és így tovább.

Csakhogy a valóságban az, hogy mennyi pénzt keresel, kit ismeresz és te magad mennyire vagy ismert, önmagában vajmi kevés jelentőséggel bír. Egy nap minden anyagi javadat, amelyet fölhalmoztál s amelyért küzdöttél, szétesztják a rokonaid között, vagy túladsz rajta fillérekért a bolhapiacra. Ha te is olyan vagy,

A létezésednek nem az a célja, hogy te magad megnyerd a boldogságot vagy a sikert. A te szereped az, hogy előmozdíts egy magadnál nagyobb ügyet.

mint a legtöbben, a neved egy nap ismeretlen lesz, és az arcod felismerhetetlen. Mint az előbb leírtam, az űrsiklóra szerelt gyorsítórakétákhoz hasonlóan téged is elhagy a múlandó életerőd, s az eltűnik az óceán ismeretlenjében. Ámde nem így végződik a történet, barátom! Bár az életünk egy nap véget ér, Isten királysága tovább halad a győzelem felé, és ebben áll a mi legnagyobb lehetőségünk. Halandó kezeinkkel Isten örök királyságának fölépítésében segédkezhetünk – és ez a legnagyobb kiváltság, amelyben ember részesülhet!

Ez a könyv nem arról szól, hogy miként valósíthatod meg az álmaidat, vagy lehetsz sztár, mert ezek a dolgok a végén majd egyáltalán nem számítanak. Mielőtt az ebben a könyvben foglaltak számodra bármi jelentéssel vagy értékkel bírhatnának, meg kell értened, hogy a létezésednek nem az a célja, hogy te magad megnyerd a boldogságot vagy a sikert. A metaforában nem te vagy az űrrepülőgép – te a gyorsítórakéta vagy. A te szereped az, hogy előmozdíts egy magadnál nagyobb ügyet. Az életed által keltett vízfodrok jóval a földi léted után is hatni fognak a világban – vagy jobbra, vagy rosszabbá teszik –, de az életed végül csak akkora jelentőséggel bír majd, mint az, amit előmozdított.

Veszítsd el az életed – és találd meg azt!

A Westminster apátság déli kórusfolyosójának falán egy kőtábla függ John és Charles Wesley emlékére. A felirata így szól: „Isten eltemeti

ÉLNED KELL, mielőtt meghalsz!

a munkásait, de a munkáját tovább folytatja.” A Wesley fivérek élete olyan volt Isten kezében, mint a gyorsítórakéták. A két Wesley sok nemzedék óta halott, de Isten örök királysága tovább halad előre, és ebben az isteni kezdeményezésben betöltött kicsiny szerepük értékessé és jelentőségteljessé teszi életüket.

Halála előtt Pál ezt mondta Timótheusnak: „Én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott” (2Timótheus 4:6). Pál feláldozhatónak tartotta az életét az evangéliumért. Mint itáláldozatot kiöntik majd, és elhasznált gyorsítórakétaként leválik az élete – de nem

Ha igazán azt akarod, hogy számítson az életed, az Ő szolgálatába kell belevetned, aki életet adott neked.

anélkül, hogy valami örökkévaló jelentőségű dolgot tett volna. Halandó és véges életével elősegítette Isten örök királyságát. Ennek a tudata pedig Pált teljes meglelégedettséggel töltötte el.

Az igazság az, hogy mindenki elhasználja az életét, és elégeti a neki adatott véges mennyiségű üzemanyagot, mégis oly sokan alig foglalkoznak a gondolattal, hogy miért is élnek. Barátom, hadd kérdezzem meg tőled: te miért élsz? Az életed mennyit fog nyomni a latban? Mit hajtasz előre az időddel, az energiáddal, a pénzeddel és a szenvedélyeddel?

Jézus ezt mondta: „Mert aki meg akarja tartani az életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az életét Énértem és az evangéliumért, az megtalálja azt” (Márk 8:35). Ha tényleg és igazán azt akarod, hogy számítson valamit az életed, ezt csak egyféleképp valósíthatod meg: el kell hajtanod magadtól! És először is az Ő szolgálatába kell beledobnod az életedet, aki életet adott neked.

Azért mentett meg, hogy szolgálj

„Mit tennél, ha megkímélném az életedet?” – így hangzott Cirusz perzsa királynak egy Kagular nevű lázadó törzsfőhöz intézett kérdése, akit az uralkodó foglyul ejtett, és kivégzés előtt állt. Kagular így felelt: „Király, életem végéig szolgálnálak.” Hajlamosak lennénk úgy tekinteni Kagular hűségnyilatkozatát, mint ami csupán egy józan ajánlat volt

a király könyörületes megbocsátásáért cserébe, semmi több. Kagular felismerte, hogy ha a király megkegyelmezne az életének, akkor adósa lenne, ezért kötelessége lenne, hogy szolgálja őt.

A Róma 1:14,15-ben Pál ezt mondta: „Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok. Azért ami rajtam áll, kész vagyok nektek is, akik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni.” Tudod, a vallási elit hagyományosan úgy gondolkodott Pál idejében, hogy – mivel ők Isten választott népe – a pogányoknak nyújtott bármilyen szolgálat nagylelkű alamizsna lenne olyan emberek számára, akik nem méltóak arra. Pál azonban úgy látta magát, mint aki Isten hatalmas irgalmában részesült, és ez őt minden embernek adósává tette. Az, hogy hirdeti az örömhírt a pogányoknak, számára nem valamiféle könyörületes leereszkedés volt, hanem az egyetlen helyes válasz, amit Isten bámulatos kegyelmére és irgalmára adhatott. Pál megértette: őt azért mentették meg, hogy szolgáljon.

Pál azzal folytatta, hogy megmondta a rómaiaknak: élő áldozatként nekik is át kell adniuk magukat Istennek, és azután hozzátette: „amely a ti ésszerű szolgálatotok” (Róma 12:1). Más szavakkal, ez nem valami nagylelkű szívesség, amit Istenért teszel. Ő megvásárolt és megváltott téged az Ő Fiának vérén. Megszabadított a bűntől és a köteléktől. Menyyei helyeken minden szellemi áldással megáldott téged Krisztusban. Mindannak fényében, amit érted cselekedett, a viszonzásul tett szolgálatod egyszerűen csak „ésszerű.” Azért mentett meg, hogy szolgálj.

Szeretettől késztetve

„Kicsoda hozna nekem vizet innom a betlehemi kútból, mely a kapu előtt van?” – sóhajtotta Dávid király (2Sámuel 23:15). Amikor három katona véletlenül meghallotta vágyakozó tünődését, a kardjukért nyúltak, és eltűntek az éjszakában. Nem kaptak parancsot a cselekvésre, és nem volt kötelességük megtenni; csakhogy hajtotta őket valami erő, amely minden kötelezettségnél sürgetőbb: a királyuk iránti szeretet. Ez készítette őket arra, hogy áttörjenek a filiszteusok táborán, vizet húzzanak a kútból, és elhozzák Dávidnak.

1. Fejezet

ISTENNEK TÉNYLEG TERVE VAN AZ ÉLETEMMEL?

ARATÁS IDEJE VOLT Izraelben, és tapintható nyugtalanság érződött a levegőben. Bármely pillanatban megtörténhetett, hogy amikor az elővigyázatos gazdák fölpillantanak, midianita katonák elsőprő hullámát látják leözönlenni a hegyekről, mint valami átszakadt gátról hömpölygő áradatot. A Biblia „sáskanépként” írja le a midianitákat (Bírák 7:12). Valahányszor beérett a vetés, sáskafelhőként szálltak le Izrael mezőire és terményére, a nyomukban nem hagyva egyebet kietlen pusztaságnál. Izrael fiai védekezésre rendezkedtek be, a hegyek között rejtőzködve barlangokban lapultak meg, és védvárakat építettek. A küszöbön álló invázió fenyegető előérzetétől szorongó munkások gyorsan learatták és elrejtették, amit tudtak.

Istennek megvolt a terve, hogy megszabadítsa Izraelt Midián kezéből, és épp a megfelelő férfit választotta a feladatra, habár a választása igen valószínűtlennek tűnhetett. Gedeont ugyanis mégoly élénk képzelettel sem lehetett volna szuperhősnek mondani – a társadalmi bajok áldozata volt ő is, akire ugyancsak hatott a gyávaság légköre, mely megnyomorította és rabságra taszította az izraelitákat. Annyira foglyul ejtette a félelem, hogy egy szőlőprésben rejtőzött el, hogy kicsépelje a kis adag learatott búzáját (Bírák 6:11).

A szőlőprés nem búzacséplésre való hely, olyan ez, mintha mosogatógéppel mosnánk ruhát. Gedeon a midianitáktól való féltében válasz-

ÉLNED KELL, mielőtt meghalsz!

totta ezt az alkalmatlan helyet. Attól félt, hogy elveszíti a terményt és az életét – így hát mindkettőt a föld alá rejtette. Az Úr a félelemnek ebben a börtönében talált rá a reményvesztett, remegő, verítékező Gedeonra.

Ekkor megjelent néki az Úrnak angyala, és mondta néki:
„Az Úr veled, erős férfiú!”

BÍRÁK 6:12

Senki nem gondolta volna, hogy az Úr aznap ilyen bejelentést tesz. „Gedeon – mondta –, te a rettenthetetlen bátorság hőse vagy!” Ahol mások csak egy gyáva alakot láttak, ott Isten egy szabadítóról beszélt!

Engem nagyon boldoggá tesz, hogy Isten nem úgy tekint ránk, ahogy oly gyakran mi látjuk magunkat. Amikor a tükörbe nézünk, mi talán egy alulképzett, tapasztalatlan valakit pillantunk meg. Talán olyasvalakit, aki nem a megfelelő társadalmi osztály, faj vagy nem képviselője. Talán olyan valaki áll előttünk, aki túl fiatal vagy túlságosan idős – és mindig kismillió kifogást találunk, miért is nem használhat bennünket Isten. Csakhogy Ő több mindent lát bennünk, mint mi magunk, és nem riad vissza az előttünk tornyosuló akadályoktól, a kudarcainktól és gyarlóságainktól.

Annak is örülök, hogy nem is úgy néz ránk Isten, mint mások. Amikor kezdünk kitörni a régi sémákból és gondolkodásmódból, melyek addig visszatartottak bennünket; amikor eldobjuk a status quót és fölfelé tekintünk, mindezt sokszor a közeli barátaink, a gyülekezetünk tagjai, sőt, akár a rokonaink ellenzik leginkább. Ami azt illeti, megjegyzendő: a midianiták – Ábrahám leszármazottai lévén – valójában az izraeliták rokonai voltak. Ha úgy tetszik, ezek a „családtagok” voltak, akik olyan mértékben elnyomták Izraelt, hogy csak lapultak a félelemtől, ahelyett, hogy győztes életet éltek volna. Az ellenség tudja, hogyan használhatja a hozzánk legközelebb álló személyeket az elbátortalanításunkra. „Volta-képpen kinek gondolod magadat?” – mondják. „Azt gondolod, te jobb vagy nálunknál? Gyerekkorod óta ismerünk. Tanúi voltunk minden helyzetnek, amikor csődöt mondtál, és ismerjük a gyenge oldaladat. Te is csak olyan vagy, mint mi, sorolj csak vissza a helyedre!”

Bizonyos idővel ezelőtt kedvem támadt akváriumot venni. Amikor kicsit utána néztem a tervek, elámultam, mennyiféle akvárium kapható. Vannak méreteresek és kicsik, édes vizű és tengervizes fajták. Vannak akváriumok, amelyekben halakat tarthatsz, és olyanok is, amelyekben korallt, hüllőfélét vagy gerinctelen vízi lényeket. Ami igazán lenyűgöző, az a rákoknak való volt. Felfedeztem, hogy ezeknek az akváriumoknak nincsen fedelük, és vicces volt megtudnom, miért. Ha rákokat tartasz az akváriumban, azért nincs szükség fedélre, mert ha az egyik megpróbál kimászni, a többi felnyúl utána, és visszarángatják. „Jó sok rákszerű keresztényt ismerek” – állapítottam meg magamban. Ahol mi magunk kudarcot vallottunk, ott nem szeretnénk sikeresnek látni másokat. Az irigység és féltékenység gyakran versenytársakká és riválisokká teszik Isten gyermekeit. Sokszor megesik, hogy sértő és ítélkező szavak sebeket okoznak a testvérekben – férfiakban és nőkben egyaránt –, lerántják őket, és megakadályozzák őket abban, hogy felismerjék a lehetőségeiket.

Szomorú, de folyton megtörténik ez az egyházban. Mihelyt Isten felemel egy pásztor és megáldja a szolgálatát, a többi pásztor nekimegy a városban, és róla pletykálva hírbe keverik. Minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy visszahúzzák a szokványos egyházi akváriumba. Az ilyen pásztor, gyülekezet vagy keresztény vigaszra szorul. Valaki egyszer ezt mondta nekem: „A szánalmat ingyen megkapod, de annak ára van, hogy irigyeljenek.” Még magát Jézust is a saját népe kiszolgáltatta, hogy keresztre feszítsék – mert irigykedtek rá (Máté 27:18). Vajon hányszor csüggedtünk el amiatt, amit rólunk gondolt vagy mondott valaki más? Szerencsére csodálatos tény, hogy Isten nem úgy tekint ránk, ahogyan mások.

Isten, a mesteri művész

A szőlőprésben egy remegő és verítékező gyáva embert találunk – oda búj, hogy mentse a bőrét – és amikor az Úr angyala megjelent Ge-deonnak, „a rettenthetetlen bátorság hatalmas emberének” nevezte. Elsőre szinte maró gúnyt vélnénk kicsendülni a szavakból, ám az an-

ÉLNED KELL, mielőtt meghalsz!

gyal arcán nem ült vigyor. Isten nem űzött csúfot Gedeonból, és nem is tévesztette össze más valakivel. Ő meglátott valamit Gedeonban, amit senki más nem fedezett fel benne; még saját maga sem. Milyen vigasztaló tudni azt, hogy Isten útjai nem a mi útjaink, és az Ő gondolatai nem a mi gondolataink! Ó barátom, ha megérted, hogy mit lát benned Isten, amikor rád néz, az megváltoztatja az életedet! Hadd magyarázzam meg egy példával!

Egy huszonöt éves szobrászművész az 1500-as évek elején fáradhatatlanul dolgozott a kalapácsával és vésőjével egy kolosszális méretű hideg márványtömbön. A többi művész csak legyintett a kőre, mert hibák voltak benne, ezért évtizedeken át érintetlenül hevert a helyén, míg ez a fiatal szobrász észre nem vett benne valami csodálatosat. Éjt nappallá téve megszállottként dolgozott, és amikor megkérdezték tőle, miért faragja olyan kitartóan azt a régi követ, így felelt: „Mert egy angyal van benne, és ki akar jönni belőle.”³ Közel három évvel azután, hogy munkához látott, a fiatal művész, Michelangelo leleplezte halhatatlan mesterművét: a ma világszerte Dávid-ként ismert, jó öt méter magas szobrot.

Bármelyik kézműves megmondhatja: mielőtt hozzáfognának egy mestermű készítéséhez, az már létezik az alkotója gondolatában. Mielőtt az első ecsetvonást meghúzzák a vásznon, mielőtt a véső hozzáér a kőhöz, mielőtt a fazekaskorongra teszik az agyagot – mielőtt a művész megalkotná a festményt, a szobrot vagy kerámiát, mielőtt bármi kézzel fogható tenne, először is és mindenekelőtt már ott él benne egy álom. A lelki szemei előtt már ott lebeg az alkotása, mielőtt az megjelenne a fizikai világban. Michelangelo már jóval mindenki más előtt észrevett valamit abban a kőtömbben. Más művészek súlyos hibákat és tökéletlenségeket láttak a kőben, Michelangelo viszont egy csapdába esett remekművet fedezett fel a megvetett tömbben, és szorgosan dolgozott, hogy azt kiszabadítsa belőle.

Az a mesteri művész a mi Istenünk! Gondolj csak a teremtés mérhetetlen csodájára, amely még bukott állapotában is röpké bepillantást nyújt Alkotója génuszába, aki örökkévaló gondolatában már akkor

mindent látott a legparányibb részletig, amikor még nem volt semmi. Gondolj csak bele: az univerzum építésze életre szólította szavával a világokat, de Ádámot a saját kezével formálta meg, és a saját szájával beléje lehelt! Isten egy remekművel koronázta meg a teremtését, amit minden mástól megkülönböztet az, hogy a keze munkájával készítette a nagy Teremtő! És Isten továbbra is saját kezűleg formálja az embert. A Zsoltárok 139:13 szerint: „Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében”.

Bármilyen legyen Isten álma az életeddel kapcsolatban, egyvalami biztos: az Ő rád vonatkozó akarata túlmutat azon, amit kérhetnél, vagy elképzelhetnél!

A világegyetem Ura, az örökkévaló, halhatatlan, láthatatlan, bölcsességgel teljes Isten a saját kezével alkotott meg téged! Ám mielőtt hozzáfogott volna, hogy egybeszőjön téged anyád méhében, már látott téged örök gondolatában, a legapróbb részletekig. S mielőtt még világra jöhettél, Ő már megálmodott valamit az életre vonatkozóan. Talán ezt mondta a munkája közben: „Ezt a fiút a rendíthetetlen bátorság nagyszerű férfinak teszem!” – vagy: „Nemzedéke erőteljes prófétánójává teszem ezt a kislányt!” Bármilyen is az álma az életeddel kapcsolatban, egyvalami biztos: az Ő rád vonatkozó akarata túlmutat azon, amit kérhetnél vagy elképzelhetnél!

A terv nyilvánvaló bizonyítéka

Szerte a világon tantermek ezreiben belenevelik a tanárok a naiv és befolyásolható diákokba azt a képzetet, miszerint ők a vak véletlen folytán léteznek; az évmilliók találmányra keletkezett rendellenességeinek és szerencsés deformitásainak termékei, illetve azt kezdenek az életükkel, amit akarnak, hiszen nem létezik semmiféle isteni tervező, aki megalkotta őket. Csakhogy a Biblia kijelenti, hogy Isten tudatos céllal tervezett meg bennünket – a Zsoltárok 139:14 szerint „félelmetesen csodálatosra alkottál engem” (a King James fordítás alapján). Csak az utóbbi évek tudományos fejlődése révén kezdjük megérteni,